

Nr 395.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön **m. fl.**, om ändring i de uti lagen om vägdistrikt införda bestämmelser angående val av vägstämмоobud.

Kungl. Maj:ts förslag till lag om vägdistrikt år 1934 innebar bland annat, att ombud till vägstämma skulle väljas å kommunalstämma eller, i kommun där kommunalfullmäktige finnas, av dessa. Med avseende å rösträttsvillkor och valbarhet skulle gälla vad som är stadgat beträffande andra kommunala val.

Riksdagen antog emellertid icke förslaget i oförändrat skick, utan genomfördes ändringar av sådan innebörd, att val av vägstämмоobud skall för rättas endast å kommunalstämma, varför sålunda kommunalfullmäktige icke äga taga befattning med sådant val. Rätten att utöva rösträtt gavs också en tämligen snäv begränsning, då enligt de antagna bestämmelserna bland annat den, som häftar för vägskatt som förfallit till betalning under de tre sistförflutna kalenderåren, icke äger rösträtt vid val av vägstämмоobud. Härigenom blev ett stort antal medborgare uteslutna från utövande av rösträtt vid ifrågavarande val. Att detta innebär en stor orättvisa för många, synes vara uppenbart. Det torde vara på sin plats påpeka, att en person vilken i regel inbetalt honom påförd vägskatt punktligt kan genom sjukdom eller arbetslöshet försättas i sådan belägenhet, att han icke kan betala förfallen vägskatt under ett av de tre sista åren före valet och vid sådant förhållande berövas han sin rösträtt. Men han blir därmed icke befriad ifrån att erlägga resterande vägskatt, utan så snart hans ekonomi det medger, måste betalning ske.

Den år 1934 antagna lagen om vägdistrikt medförde också för flertalet arrendatorer en synnerligen oangenäm överraskning, enär dessa tydligen icke längre kunna rösta för den arrenderade fastigheten, och då flertalet arrendatorer icke åtnjuta så stor inkomst i övrigt, att de i sin hemortskommun kunna påföras minst tre skattekronor, upptagas de ej i röstlängden. Det torde väl knappast råda några delade meningar angående det berättigade uti, att berörda förhållande evad det gäller arrendatorerna tillrättaläggas.

Emellertid synas sådana skäl föreligga, att man icke bör stanna vid skippande av en smula rättvisa enbart för arrendatorerna, utan företaga sådan ändring i lagen om vägdistrikt, att val av vägstämмоobud företages på sätt Kungl. Maj:ts proposition år 1934 innebar. Om så sker, tillgodoses såväl arrendatorernas som andra medborgares berättigade intressen och krav på medinflytande evad det gäller val av ombud till vägstämma. I anslutning härtill hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande och framläggande av förslag till sådan ändring i lagen om vägdistrikt, att val av vägstämмо-ombud företages enligt de grunder och på sätt Kungl. Maj:t föreslog i den vid 1934 års riksdag i ämnet avlåtna propositionen.

Stockholm den 23 januari 1936.

Evald Ericsson

i Sörsjön.

H. E. Nordström

i Torsby.

Emil Andersson,

Prästbol.

Erik Lundbom.

Lars Jonsson

i Haverö.

C. O. Johansson,

Sollefteå.
